

for vor Ungdom bygges en Bro mellem Pædagoger og Befalingsmænd, vilde det sikkert være en Lykke for hele vort Folk.

Vi har haft den store Glæde at møde udelt Tilslutning til denne Tanke blandt vore Vælgere, og vi tør regne med, at den vil vinde Forstaaelse ogsaa udenfor vort Parti. Rent militært set er Uddannelsen naturligvis ikke meget værd, men dog saa meget, at man mener at kunne anvende disse Folk til Bevogtningstjeneste bag Fronten og derved frigøre Hærens egentlige Afdelinger, gøre dem mere effektive. Efter en yderligere Uddannelse vilde de ogsaa kunne anvendes som Erstatningsmandskab. Men jeg ønsker stærkt at understrege, at denne Landstorm giver ingen Forøgelse af Mobiliseringsstyrken. Den Slags Tropper — for saa vidt man overhovedet vil betegne dem som Tropper — har man aldrig tidligere regnet med, naar man gjorde Hærens Krigsstyrke op, og de Betæneligheder, der hentes fra Betragtninger af denne Art, mener vi derfor ganske at kunne afvise. Dette er den billigste Maade at give Undommen en fysisk Opdragelse, og jeg gør her opmærksom paa, at skal Socialdemokraternes Program paa dette Punkt gennemføres, saa vil det blive meget dyrere. De vil ikke paa samme Maade som vi kunne regne med at benytte tilstedeværende Befalingsmandskab til Gennemførelse af Forslaget, paa mange andre Punkter vil de faa Udgifter, som nu gaar ind paa et andet Punkt, der virkelig ikke betyder nogen Forøgelse af Hærens Budget — jeg tænker f. Eks. paa Býgningerne og deres Vedligeholdelse, Øvelsespladser o. s. v.

Om Kystartilleriets Ordning kun dette, at vi mener, det bør ligge under Hæren. Vi ønsker ikke at foregribe en mulig senere Udvikling paa dette Omraade. Denne Udvikling vilde efter vor Mening ikke blive fulgt med tilstrækkelig Opmærksomhed og mangle sit naturlige Organ, hvis man berøvede Hæren Kystartilleriregimentet.

Om Kommandoforholdenes Ordning indrømmer vi, at der kan være mere Tvivl, men hele dette Forhold er bedst egnet til Forhandling i Udvalget.

Om Søværnet er der Enighed mellem Venstre og os, og da det ubestrideligt er det Punkt, hvorpaa det kommer an i denne Sammenhæng, skal jeg ikke opholde Tiden med at omtale Ordningen, men nøjes med at udtale Haabet om, at den maa sætte Flaaden i Stand til at gøre lige saa udmærket Fyldest i Fremtiden, som den gjorde det under Krigen.

Jeg vil derefter gøre nogle Bemærkninger om Socialdemokratiets Forslag og derunder nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Om dette Forslag sagde det ærede Medlem en Gang i Militærkommissionen, at det kunde han hurtigt komme med. Der blev spurgt, hvor længe det vilde vare. Det var snart skrevet — og efter at vi har set det, kan vi ikke andet end give det ærede Medlem Ret: det var sikkert snart skrevet. Det er sikkert hurtigt skrevet, det bærer i en udpræget Grad Husflidens Præg. Det er paa 8 Paragraffer, i alt 30 Linier. Ak, hvor er dog ikke disse Opgaver simple og lette, naar kun Folk med det rette Haandelag kommer til 30 Linier — dermed er dette Spørgsmaal afgjort. Naa, Forslaget er jo slet ikke ment — det kan jeg da ikke tænke mig — at skulle danne Grundlaget for nogen som helst Ordning i Virkeligheden, og jeg skal derfor ikke opholde Tingets Tid med en indgaaende Kritik af det. Men et enkelt Punkt vil jeg gerne nævne, fordi det viser Faren ved Husflidsarbejde. Der staar i dette Forslag, at man skal have Inspektionsskibe, som skal varetage Fiskeriinspektionen i de danske Farvande. Jeg vil spørge: Er det Meningen, at Socialdemokraterne ikke vil fyldestgøre den Forpligtelse, vi efter Forbundsloven med Island har til ogsaa at varetage Forpligtelsen i de islandske Farvande? Eller hvorfor denne Tavshed? Man kan deraf se, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke har haft en Finger med i Spillet ved dette Forslags Udarbejdelse, for han kunde umuligt have glemmt Fiskeriinspektionen ved Island.

Saa er der paa et Punkt en radikal Kritik af dette Forslag, som jeg synes ikke er rigtig berettiget. Man siger i den radikale Kritik, at man ikke vil finde det rigtigt at give Afdelinger og Befalingsmænd andre Navne i dette Forslag, end de har Verden over. Det er en ny Opfattelse fra radikal Side, for i 1909 kæmpede man energisk for at faa indført Navnet Assistenten i Hæren. Hærens Underofficerer skulde hedde Assistenten; det skulde være saa fredeligt som muligt. Da var man altsaa ikke bange for nye Betegnelser. Men nu falder man pludselig over de kære Venner og allierede paa dette Punkt, og det synes jeg er lidt uberettiget.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen citerede med megen Glæde nogle Udtalelser af de øverste militære Myndigheder i Begyndelsen af August 1914. Jeg ser disse Udtalelser saaledes, at de indeholdt en Ud-